

Ioan - Comentarii Jean Koechlin

Ioan 1:1-18

„Singurul Fiu“ facandu-L cunoscut pe Tatal – astfel poate fi rezumata aceasta evanghelie (v. 18; vezi 1 Ioan 4.9). Primul verset deja, in care fiecare termen trebuie bine cantarit, Il prezinta ca fiind Cuvantul, o Persoana eterna, distincta de Dumnezeu, si totusi Dumnezeu. Cat de departe ne pot purta in trecut gandurile noastre, Cuvantul era (Psalmul 90.2). Acest Cuvant creator insa, unica sursa de viata si de lumina, nu ni se adreseaza din inaltimea cerului; nu, ci a venit in lume (v. 9), supunandu-Se limitelor noastre de spatiu si de timp. Ce taina de nepatruns: „Cuvantul S-a facut carne“ (v. 14; 1 Timotei 3.16)! Si n-a venit ca un mesager grabit, care se intoarce repede la cel care l-a trimis. El „a locuit“ (Si-a facut cortul) in mijlocul nostru, fara totusi a inceta vreodata sa fie „in sanul Tatalui“ (v. 18). Tot ceea ce este Dumnezeu prin insasi natura Sa: dragoste si lumina (har pentru inima pacatosului si adevar pentru constiinta acestuia), s-a apropiat de noi si a stralucit in aceasta Persoana minunata. Intunecimile morale ale omului n-au inteles insa adevarata lumina (v. 5). Lumea nu si-a cunoscut Creatorul. Ai Sai nu L-au primit pe Mesia al lor (v. 11). Cat despre tine, cititorule, L-ai primit? Daca raspunsul tau la aceasta intrebare este da, atunci esti un copil al lui Dumnezeu (v. 12; Galateni 3.26).

Ioan 1:19-34

Nu povara pacatelor era aceea care-i conducea pe acesti delegati ai iudeilor la Ioan Botezatorul, ci mai degraba curiozitatea si dorinta de a-si forma o parere; poate chiar si o oarecare ingrijorare. Ancheta lor ii da totodata ocazia lui Ioan de a-si transmite mesajul (comp. cu 1 Petru 3.15b). Insa nu despre sine le va vorbi el cate ceva (v. 22). El insusi nu este decat un simplu glas. Este „trimis de la Dumnezeu ... ca sa marturiseasca despre lumina“ (v. 6-8). Intr-un anumit sens, toti cei rascumparati sunt chemati sa dea marturie despre lumina si, intai de toate, umbland „ca niste copii ai luminii“ (Efeseni 5.8). In ei insisi, ei nu sunt nimic, doar instrumente prin intermediul carora Hristos, Lumina morala a lumii, trebuie sa fie manifestat. Dumnezeu i-a dat mai dinainte slujitorului Sau repere despre cum avea sa-L recunoasca pe Acela pe care era insarcinat sa-L desemneze. „Iata Mielul lui Dumnezeu“ (v. 29), striga Ioan de indata ce apare Isus. Dumnezeu S-a ingrijit de o jertfa sfanta care sa inlature pacatul lumii. Ea fusese asteptata inca de la cadere si anuntata atat prin profeti, cat si prin imaginile vechiului legamant (Isaia 53; Exod 12.3). Si ce jertfa! Mielul lui Dumnezeu nu este altul decat Fiul lui Dumnezeu (v. 34).

Ioan 1:35-51

Umblarea lui Isus (si nu numai semnul de sus: v. 33) umple inima lui Ioan de convingere si de bucurie (v. 36). Acestea sunt lucrurile care vorbesc intotdeauna altora! Cei doi ucenici ai lui Ioan Il aud pe Isus si l se alatura. Il urmeaza si raman in compania Sa, privilegiu de care ne putem bucura

si noi acum, potrivit promisiunii Sale (Matei 28.20). Andrei ne da inca un exemplu: il aduce la Isus pe „fratele sau, Simon“. Inainte de a planui vreo activitate pe care sa o facem, sa ne gandim la cei apropiati ai nostri care inca nu-L cunosc pe Domnul. Andrei este un ucenic sters (retras, modest). Lucrarea sa in sa din acea zi va avea consecinte deosebit de importante, pentru ca fratele sau, Simon, va deveni apostolul Petru. Filip aude chemarea Domnului si, la randul sau, ii vorbeste lui Natanael despre acest Nazarinean care nu este altul decat Mesia cel promis. Niciun argument nu are in sa greutatea acestei invitatii: „Vino si vezi!“. Cate nume si titluri grandioase preamaresc, in acest capitol, gloriile eterne actuale sau viitoare ale Domnului Isus Hristos: Cuvantul, Viata, Lumina, singurul Fiu din sanul Tatalui, Mielul lui Dumnezeu, Invatatorul, Mesia sau Hristosul, adevaratul Nazarinean, Imparatul lui Israel si Fiul Omului!

Ioan 2:1-12

Isus este invitat la o nunta. Sa remarcam in sa ca intreaga scena se muta in afara salii unde avea loc ospatul si ca nu ni se spune nimic cu privire la miri. Tot ce stim despre ei este ca avusesera gandul fericit de a-L invita pe Isus impreuna cu ucenicii Lui. Dragi prieteni, Il putem asocia noi pe Domnul cu fiecare imprejurare de-a noastra? Va fi El intotdeauna liber sa ia parte la sarbatorile din familia noastra si la momentele noastre de divertisment? Numai El ne va putea face parte de adevarata bucurie, careia vinul ii este in Cuvant o imagine. Cu toate acestea, tocmai apa „pentru curatire“ este cea folosita pentru a produce acest vin al bucuriei. Asa va fi si cu Israel in timpul restaurarii lui si asa este si pentru noi: gustam bucuriile spirituale numai in masura in care mai intai ne judecam pe noi insine. In felul omului este sa serveasca „intai vinul cel bun“ (v. 10). El se grabeste ca inca din tinerele sa profite de tot ce-i poate oferi viata – caci, cu varsta, putin cate putin, vor veni grijile, necazurile, declinul, moartea. Vinul cel mai bun a fost pus primul. Isus lucreaza altfel. El a rezervat pentru ai Sai bucurii eterne, care nu se pot compara cu fericirea desarta de pe pamant. Sa nu ne dorim altele!

Ioan 2:13-25

De la Capernaum, Isus Se suie la Ierusalim. Pastele „iudeilor“ era aproape. Aceasta sarbatoare nu mai are caracterul unei „zile solemne a Domnului“, nici a unei „adunari sfinte“ (Levitic 23.2; comp. cu Ioan 7.2), pentru ca un trafic rusinos umple Templul cu aceasta ocazie. Negustorii vand acolo diverse animale necesare pentru jertfe. Indignat, Domnul curata casa Tatalui Sau (v. 16). Prieteni crestini, trupul nostru este templul Duhului Sfant. Daca ne-am lasat napaditi si dominati de obiceiuri sau ganduri necurate, sa-I dam voie Domnului sa puna ordine in auntrul nostru si sa ne sfinteasca. El este gelos pe afectiunile noastre pentru Tatal nostru. Oamenii despre care se vorbeste in versetele 23-25 cred in Isus prin inteligenta, fara ca inima lor sa fie miscata cu adevarat. Ei recunosc puterea Lui de a face minuni, dar nu aceasta era credinta si Isus nu Se increde in ei. Caci credinta vine din ce auzim ... prin Cuvantul lui Dumnezeu (comp. v. 22 cu Romani 10.17)! Perfecta cunoastere pe care o are Isus cu privire la inima omului este o proba a divinitatii Sale (v. 25; cititi Ieremia 17.9,10). Iar dragostea Lui nu s-a racit, deoarece motivatiile pentru a iubi se gasesc in El Insi, nu in oamenii spre care se exercita ea.

Ioan 3:1-21

Temator, dar presat de nevoile sufletului, Nicodim urmeaza sa-L intalneasca pe Cel care este Viata si Lumina (cap. 1.4,5). Acest mai-mare al iudeilor, ilustru invatator al lui Israel, afla de la Invatatorul venit de la Dumnezeu un adevar pe cat de strain, pe atat de umilitor pentru el, anume ca nici calitatile, nici cunostintele, nici vreuna din capacitatile sale omenesti nu-i dau dreptul la Imparatia lui Dumnezeu. Pentru ca, de indata ce pasim in lume prin nastere naturala, o alta nastere ne este necesara pentru a intra in acest domeniu spiritual, cel al familiei lui Dumnezeu! Gasim doi de „trebuie“ in raspunsul Domnului. Unul se aplica omului: „trebuie sa fiti nascuti din nou“. Celalalt, in opozitie acerba cu cel dintai, se refera la Insusi minunatul nostru Mantuitor: „trebuie sa fie inaltat Fiul Omului...“. Inaltarea lui Isus Hristos prezentata pe cruce, daca o privesc prin credinta, ma salveaza de la pierzarea vesnica (v. 14,15; comp. cu Numeri 21.8,9), iar daca o contemp lu, ma invata sa cunosc dragostea lui Dumnezeu pentru lume (deci pentru mine personal) si dovada suprema pe care a facut-o prin aceasta. Lumea nu va fi judecata fara sa fi fost mai intai iubita. Intreaga evanghelie este cuprinsa in acest minunat verset 16! Este mijlocul de salvare pentru pacatosi fara numar – si acesta n-ar trebui niciodata sa inceteze sa ne copleseasca sufletele!

Ioan 3:22-36

Ucenicii lui Ioan au fost cumva gelosi vazand ca invatatorul lor isi pierde din influenta in favoarea Celuilalt (v. 26; cap. 4.1). Cu exceptia a doi dintre ei (unul fiind Andrei), care-l parasisera pe Ioan pentru a-L urma pe Isus (cap. 1.37), acesti oameni nu intelesesera care era exact misiunea unui precursor. El era prietenul Mirelui. Iar ceea ce provoca nemulțumirea ucenicilor sai facea, din contra, ca bucuria lui sa fie implinita (v. 29); el era fericit sa se stearga inaintea Domnului. Frumosul sau raspuns ar trebui gravat ca o deviza in inima fiecaruia dintre noi: „El trebuie sa creasca, iar eu sa ma micsorez“ (v. 30). Acest cuvânt este pentru Ioan ocazia de a-L preamari pe Domnul Isus: El este deasupra tuturor nu prin autoritatea pe care l-o recunosteau multumile, ci pentru ca El vine din cer (v. 31). Si nu vine ca un inger, ci ca Obiectul tuturor afectiunilor Tatalui, ca Mostenitorul Lui (Evrei 1.2). O asemenea vizita pune la incercare intreaga omenire, impartind-o in doua grupe. Cei care cred in Fiul au inca de acum viata vesnica. Cat despre cei care nu cred – ce gand inspaimantator – mania lui Dumnezeu ramane asupra lor! De ce parte va aflati voi? (cap. 20.31).

Ioan 4:1-18

Nu numai pentru oameni onorabili, precum Nicodim, L-a dat Dumnezeu pe singurul Lui Fiu. Acest minunat „dar al lui Dumnezeu“ a fost facut in mod gratuit pacatosilor celor mai mizerabili. Ce tablou ne este zugravit aici! In smerirea Lui inimaginabila, Fiul lui Dumnezeu Se asaza langa aceasta fantana ca un Om adevarat, incercat de oboseala si de sete. Si totusi nu Se gandeste decat la mantuirea fapturii Sale. Se apropie o femeie si observati cum Isus incepe aici, pentru a-i castiga increderea: ii cere un serviciu si, coborand la nivelul ei, ii vorbeste despre ce cunostea ea. Insetata sa gaseasca fericirea, aceasta femeie bause din multe izvoare dezamagitoare ale acestei lumi. Cautase fericirea langa cinci barbati si, de fiecare data, a avut „o noua sete“. Mantuitorul cunoaste pentru ea o „apa vie“, al carei izvor este chiar El (v. 10,13,14; comp. cu Ieremia 2.13,18 si 17.13).

Fara a-i cunoaste natura, samariteanca se asteapta sa primeasca de la El acest dar extraordinar. Cu toate acestea, este nevoie ca Domnul sa puna mai intai degetul pe ce nu era in regula in viata acestei femei (v. 16-18). Pentru ca nimeni nu poate fi fericit cat timp lumina lui Dumnezeu nu i-a patruns constiinta! In Isus, harul si adevarul sunt de nedespartit (cap. 1.17).

Ioan 4:19-38

Cea dintai invatatura pe care Domnul i-o da acestei sarmane femei este nu cu privire la comportarea ei, ci la adorare, minunata slujba la care sunt chemati toti cei credinciosi. Unde, cand si cum trebuie adusa lauda? Religia formelor si a ceremoniilor este data deoparte; venise vremea – si ea este acum – pentru inchinarea „in duh si in adevar“ (v. 24). Cui si prin cine trebuie adusa inchinarea? Nu lui Iahve, Dumnezeului lui Israel, ci Tatalui, potrivit noii relatii de copii ai lui Dumnezeu. Lor le este randuit, de acum, sa aduca lauda. Ei sunt numiti „inchinatori adevarati“. Voi, care ati fost cautati pentru acest scop, Il veti lipsi pe Domnul de rodul muncii Lui? Dupa toate pe care tocmai le-a auzit, femeia isi lasa galeata si se grabeste sa mearga sa-L faca cunoscut in cetate pe Acela pe care L-a intalnit. In ce-i priveste pe ucenici, ei isi arata incapacitatea de a intra in gandurile Invatatorului lor. El isi adapa energia si bucuria numai din comuniunea cu Tatal Sau (v. 34) si din perspectiva care-i statea inainte. El vede deja secerisul viitor: multimea acelora pe care ii va rascumpara (v. 35; comp. cu Psalmul 126.6).

Ioan 4:39-54

Isus petrece doua zile in mijlocul acestor samariteni dispretuiti, asa cum era si El Insusi (comp. cu cap. 8.48). Si ei cred in El nu numai datorita marturiei femeii, ci si in urma contactului personal cu „Mantuitorul lumii“ (v. 42; 1 Ioan 4.14). Sa nu ne multumim niciodata cu experienta altora atunci cand este vorba de cunoasterea Domnului Isus. Trebuie sa-L intalnim personal pe Mantuitorul lumii, pentru ca El sa fie si Mantuitorul nostru. Isus pleaca apoi in Galileea. Acolo intalneste un slujbas imparatesc, nelinistit pentru fiul sau grav bolnav si staruind ca Invatatorul sa vina sa-l vindece. Acest om este departe de a avea marea credinta a centurionului roman din aceeasi cetate, Capernaum, care nu se socotea vrednic sa primeasca vizita Domnului si care gandea ca un singur cuvant era suficient pentru vindecarea robului sau (Luca 7.7). Isus incepe prin a-i raspunde acestui tata nelinistit ca a avea credinta inseamna a te increde simplu in cuvantul Lui si fara a avea nevoie sa vezi, orice-ar fi (v. 48; comp. cu cap. 2.23). Pentru a-l pune deci la incercare pe acest om, Domnul nu coboara cu el. Si puterea mortii este oprita de puterea vietii venite de sus (1 Ioan 5.12).

Ioan 5:1-14

Aceasta scaldatoare, Betesda (casa milei), reprezenta vechiul legamant. Le trebuia putere acelor infirmi pentru a se arunca in apa binefacatoare, iar pentru a avea aceasta putere, ei ar fi trebuit ... sa fie deja vindecati! In mod similar, legea nu poate da viata decat aceluia care o implineste si, totodata, nimeni nu este in stare sa o implineasca, fara ca mai intai sa fi primit insasi viata divina. Ne-am putea intreba de ce, din aceasta multime de infirmi, de orbi, de schiopi, Isus nu pare sa Se fi ocupat decat de acest paralytic. Deoarece, pentru a fi beneficiarii harului Sau, sunt necesare doua conditii: trebuie

facuta dovada dorintei, precum si cea a nevoii! Aceleasi sentimente sunt si cele care reies din intrebarea Domnului, „Vrei sa te faci sanatos?“, precum si din raspunsul acestui nefericit: „N-am pe nimeni ...“. Intotdeauna depasit de altul in scaldatoare, intreaga sa viata mizerabila nu fusese decat dezamagire peste dezamagire. Fara-ndoiala ca odinioara contase pe ai sai sau pe prieteni saritori, dar aceia demult fusesera descurajati. I-au trebuit nu mai putin de treizeci si opt de ani pentru a-si pierde si cele din urma iluzii. Acum nu mai are pe nimeni: Il poate avea deci pe Isus. Prietene inca neintors la Dumnezeu, nu mai astepta sa treaca timpul pentru a intelege ca singur Isus te poate mantui! Doresti insa cu adevarat sa fii asa?

Ioan 5:15-30

Ura iudeilor li ofera lui Isus un nou prilej de a revela cateva din gloriile Sale: 1. Lucrearea Sa de dragoste pentru a ridica pacatul lumii (v. 17; cap. 1.29); in mijlocul ruinii creatiei Sale, Fiul, asemeni Tatalui, nu-Si poate ingadui odihna. 2. Afectiunea infinita a Tatalui pentru acest Fiu caruia li impartaseste toate gandurile Sale (v. 20; cap. 3.35). 3. Puterea de viata care este in El si prin care da acum viata vesnica celor care cred in El (v. 24); intr-un ceas inca viitor, El Isi va exercita aceasta putere pentru invierea mortilor (v. 28,29). 4. Judecata care li va fi incredintata in calitatea Sa de Fiu al Omului (v. 22,27). 5. De asemenea, in versetele 19 si 30, ascultarea Sa! Ce valoare capata ea cata vreme este implinita chiar de Acela care are El Insusi dreptul sa fie ascultat de intreaga creatie (v. 23)!Daca Domnul vorbeste despre propriile Sale glorie, El o face tocmai pentru ca ele sunt strans legate de cele ale Tatalui Sau. A nu-L onora pe Fiul inseamna a-L ofensa pe Cel care L-a trimis (v. 23; vezi 1 Ioan 2.23).In prezenta tuturor perfectiunilor Mantuitorului nostru, nu putem decat sa ne prosternam in admirare (v. 20b) si in adorare.

Ioan 5:31-47

Isus raspunde la necredinta iudeilor invocand patru marturii in favoarea Sa: cea a lui Ioan (v. 32-35), cea a propriilor Sale lucrari (v. 36), cea a Tatalui, care la Iordan Il desemnase pe Fiul Sau preaiubit (v. 37), si cea a Scripturilor (v. 39). In cartile lui Moise se vorbeste deseori despre Mesia (v. 46; vezi de ex. Geneza 49.10,25; Numeri 24.17), dar iudeii, desi pretindeau ca-l venerau pe Moise, nu credeau deloc cuvintele sale, pentru ca-L respingeau pe Cel pe care-L vestise el (v. 46; Deuteronom 18.15). Ei vor fi gata, in schimb, sa-l primeasca pe Antihrist (v. 43).„Cercetati Scripturile“, recomanda Domnul Isus. Prin ele vom putea inainta in cunoasterea Persoanei Sale infinite.A primi glorie de la oameni si a cauta aprobarea lor constituie o forma de necredinta (v. 44). Pentru ca Dumnezeu declara ca noi nu suntem nimic (Galateni 6.3) si ca nu avem nimic cu care ne-am putea lauda (2 Corinteni 10.17)! Insa, in loc sa acceptam acest adevar, ne complacem in parerile bune pe care altii le-ar putea avea despre noi. Isus nu cauta deloc glorie din partea oamenilor (v. 41; comp. cu Pavel, in 1 Tesaloniceni 2.6) si noi am putea sa-L imitam, daca avem in noi dragoste pentru Dumnezeu si dorinta de a-l fi placuti Lui (comp. cu v. 42).

Ioan 6:1-21

Multimile L-au urmat pe Domnul Isus, inasa atrase mai mult de puterea Lui, decat de harul Lui si de toate perfectiunile Sale morale. Ori una nu merge fara celelalte; inca o data, Isus le va manifesta impreuna in aceasta scena a inmultirii painilor. Baietelul mentionat in versetul 9 ne vorbeste ca la orice varsta putem face ceva pentru Domnul si pentru binele celorlalti. El pare a fi singurul care s-a gandit la propria hrana. Acceptand sa puna la dispozitia Domnului putinul pe care-l avea, el devine mijlocul de a putea fi hraniti cinci mii de barbati. Atunci cand Domnul doreste sa Se foloseasca de noi, nu trebuie sa ne eschivam pe motiv ca suntem tineri sau ca nu avem suficiente resurse; El va sti cum sa le intrebuinteze (Ieremia 1.6,7).Dupa aceasta minune, vor sa-L ia (cu forta) pe Isus, „ca sa-L faca imparat“. Dar El nu poate primi imparatia din mainile oamenilor (cap. 5.41), cum n-a putut s-o primeasca nici de la Satan (Matei 4.8-10), pentru ca Dumnezeu este Cel care Il face Imparat (Psalmul 2.6).In sfarsit, intr-o alta scena, luminata in totul doar de puterea si de harul Sau, Il vedem venind pe marea agitata ca sa-Si intalneasca ucenicii si sa le risipeasca teama.

Ioan 6:22-36

Domnul nu Se inselase. Aceste multimi veneau dupa El pentru un motiv «prea comun»: ele sperau ca El va continua sa le dea paine. De asemenea, le invita sa lucreze pentru cer (v. 27). Sa ne intrebam daca si munca noastra are in vedere intai lucrurile de sus, care ne hranesc sufletul si care raman, sau pe cele de pe pamant, care sunt sortite pieirii.Sa insemne aceasta ca trebuie sa facem lucrari pentru a fi mantuiti? Si astazi multi mai cred asa in crestinatate (comp. cu v. 28). Cuvantul inasa ne spune: „prin har sunteti mantuiti, prin credinta; ... nu din fapte, ca sa nu se laude nimeni“ (Efeseni 2.8,9). Dumnezeu nu recunoaste decat o lucrare care-i permite omului sa se apropie de El, anume a crede in Mantuitorul pe care El ni L-a dat (v. 29). Totul vine de la El: Apa vie (Duhul Sfant – cap. 4.10) si „Painea vietii“ (Hristos Insusi – v. 35). Atunci cum se face ca inimile noastre nu sunt satisfacuate in mod continuu? Nu-Si respecta Domnul promisiunile? (v. 35; cap. 4.14). Cu siguranta, nu! Din partea noastra inasa, noi nu ne indeplinim intotdeauna conditia: „cel care crede in Mine – spune Isus – nu va inseta niciodata“. Avem nevoie de credinta atat pentru a fi mantuiti, cat si pentru a ne putea adapa, in fiecare zi, din toata plinatatea Sa.

Ioan 6:37-50

„Pe cel care vine la Mine nicidecum nu-l voi scoate afara“, promite cu tandrete Mantuitorul (v. 37). Sa mergem la El, daca nu am facut-o deja pana acum; El nu respinge pe nimeni!Dar, pentru a veni la Isus, este necesar ca in inima sa fie implinita o lucrare a Duhului Sfant. Omul nu poate face niciun pas catre Dumnezeu, daca El nu il atrage (v. 44).Nu este deci vina mea ca nu m-am intors la Dumnezeu, va raspunde poate vreunul.Dimpotriva, sunteti deplin raspunzatori sa lasati aceasta lucrare divina sa fie facuta in voi! Chiar in acest moment, Dumnezeu va atrage la El. Nu va mai impotriviti Lui.Harul pe care Isus il indreapta catre pacatos este expresia propriei Sale dragoste; ea face parte inasa din voia lui Dumnezeu, care este sa dea viata fapturii Sale (v. 40). Si Isus venise tocmai pentru a implini aceasta voie si pentru nimic altceva (v. 38; comp. cu Evrei 10.9: „Iata-Ma, vin sa fac voia Ta“).Omul are un trup si un suflet, de aceea, el nu poate trai numai cu paine, hrana trupului. Sufletul are si el nevoie de hrana, iar singura hrana potrivita este Cuvantul divin, Painea din cer, Hristos Insusi (Luca 4.4).

Ioan 6:51-71

În ciuda promisiunii pe care Dumnezeu le-o facuse, copiii lui Israel, descoperind mana în pusti, se întrebau unul către altul: „Ce este aceasta?” (Exod 16.15). Aceeași necredință se arată și la descendenții lor. Ei discută aprins între ei pe tema hranei neobisnuite despre care le-a vorbit Isus: carnea și sangele Lui, adică moartea Lui. Un Hristos viu pe pământ nu este suficient pentru a face sufletul nostru să trăiască. Trebuie să ne însușim moartea Lui (în sens figurat, să mâncăm trupul Lui și să bem sangele Lui), pentru a avea viața veșnică. Apoi trebuie în fiecare zi să ne identificăm cu El în moartea Lui. Noi suntem morți împreună cu El în ce privește lumea și păcatul. Omul firesc nu poate pricepe aceasta. El vrea mai bine un model, în timp ce îi este prea greu să-și recunoască starea de condamnare despre care îi vorbește moartea lui Hristos. În loc să-L întrebe pe Domnul, mulți pretinși a fi ucenici ai Săi s-au îndepărtat, socotiți de cuvintele Lui. El n-a căutat să-i retina «îndulcind» adevărul. Le încerca însă inima celor rămași: „Si voi vreți să plecați?” „Doamne, la cine să ne ducem?”, este frumosul răspuns al lui Petru. De ar putea fi acesta și răspunsul nostru (v. 67,68; Evrei 10.38,39)!

Ioan 7:1-24

Frații lui Isus faceau parte dintre aceia care nu credeau, pentru că ei cautau gloria care vine de la oameni (v. 4,5; comp. cu cap. 5.44). Contau pe faptul că popularitatea Lui se rasfrangea și asupra familiei lor, în timp ce, dacă ar fi crezut că El era Fiul lui Dumnezeu, puteau lesne măsura distanța care-i separa de El (cititi Luca 8.21 și 2 Corinteni 5.16). Mai târziu, frații Domnului au crezut în El și sunt găsiți printre ucenici (Fapte 1.14). Principiul lor aplicat aici este al oricărui om: acela de a-și valorifica darurile și capacitățile în folosul său, pentru a se face cunoscut și onorat (v. 4). Spre deosebire de acesta, Domnul n-a încetat niciodată să caute „gloria Celui care L-a trimis” (v. 18). Si El nu Se suie la sărbătoare decât la ceasul ales de Dumnezeu. Cât de departe suntem noi de acest Model desăvârșit! Multe din necazurile noastre vin fie pentru că ne grabim să acționăm, fie pentru că întârziem să ascultăm de poruncile lui Dumnezeu. Versetul 17 ne amintește, de asemenea, că supunerea față de această voie a lui Dumnezeu este, pentru fiecare în parte, mijlocul de a cunoaște adevărul. La Ierusalim, Isus îi întâlnește pe acești iudei plini de ură care cautau să-L omoare, de când fusese vindecat paralticul din Betesda într-o zi de sabbat (v. 1; cap. 5.16).

Ioan 7:25-36

Versetul 25, comparat cu versetul 20, da la iveală ipocrizia acestor iudei. Ca și astăzi, ce raționamente desarte se fac despre Isus! Fiecare își da cu părerea, opinia conducătorilor este luată în dezbatere... În realitate, dacă prezenta și cuvintele Domnului starnesc o astfel de tulburare, este pentru că acești oameni sunt rascoliti în interiorul lor de această voce despre care simt, deși nu mărturisesc, că este a lui Dumnezeu (comp. cu v. 28). Ei încerca să scape de ea, amăgindu-se cu gândul că acest Galileean nu poate fi Hristosul, pentru că-l cunosc familia și locul de naștere. Într-adevăr, „Ma știți”, le răspunde Isus; și chiar mai mult, cât voi nici nu gândiți; conștiința voastră va spune că „Eu sunt” și ea va acuza. Este atât de solemn să-L auzi pe Domnul strigând acestor mulțimi (v. 28,37; comp. cu Proverbe 8.1 și 9.3). Nimeni nu poate spune astăzi că nu le-a auzit. „Unde sunt

Eu, voi nu puteti veni" (v. 34), le spune Domnul tuturor celor necredinciosi. Cat despre ai Sai, ei au insa din partea Lui o promisiune inestimabila: „Va voi primi la Mine Insumi, ca, acolo unde sunt Eu, sa fiti si voi" (cap. 14.3). Cititorule, care dintre aceste doua cuvinte ti se pot adresa tie? Unde vei fi tu in vesnicie?

Ioan 7:37-53

Aceste capitole, 6 si 7, ne fac sa ne gandim, respectiv, la capitolele 16 si 17 din Exod. In capitolul 6, Domnul Isus Se prezenta ca fiind adevarata Paine venita din cer, careia mana nu ii era decat un simbol. Acum El este inaintea noastra ca stanca din Exod 17, din care apa vie tasneste imbelsugat. Isaia, in capitolul sau 55, invita pe „oricine inseteaza" sa vina la apele harului. Aici insa, Insusi Domnul striga: „Daca inseteaza cineva, sa vina la Mine si sa bea" (v. 37). Si credinciosul, umplut de Duhul Sfant, devine un canal pentru binecuvantarea altora (v. 38). Dar – ce trist – la orice raspuns apar noi contestari! Este ca si cum oameni insetati, aflati in fata unui izvor curat, in loc sa bea, s-ar apuca sa discute compozitia chimica a apei sau originea ei. Capitolul se incheie prezentandu-ne doua marturii pentru Domnul facute inaintea fariseilor. Slujbasii (aprozii) trimisi sa-L prinda sunt nevoiti sa recunoasca faptul ca nu sunt cuvinte omenesti cele rostite de El: „Niodata n-a vorbit vreun om asa, ca Omul acesta" (v. 46). Apoi Nicodim este cel care, cu timiditate, pledeaza in favoarea Celui cu care, in capitolul 3, avusese o intrevedere de neuitat.

Ioan 8:1-20

Este o cursa foarte subtila cea cu care carturarii si fariseii se gandesc sa-L prinda pe Domnul Isus. Prin El au venit impreuna harul si adevarul (cap. 1.17). Daca El o condamna pe aceasta femeie vinovata, unde este harul pe care toti il cunosc (Luca 4.22)? Daca o cruta, nu este aceasta in detrimentul adevarului, in contradictie cu legea? In intelepciunea Lui perfecta, Isus le arata ca aceasta lege ii atinge pe toti. Am putea-o compara cu o sabie fara maner care-l raneste intai pe cel care o foloseste. Insa, in loc sa-si marturiseasca pacatele care le revin in memorie, acuzatorii se retrag unul dupa altul, peste masura de incurcati (Iov 5.13). „Lumina lumii" este inaintea lor (v. 12), dar „oamenii au iubit mai mult intunericul decat lumina" (cap. 3.19), precum acele insecte care, atunci cand ridici piatra sub care se adapostisera, fug sa se ascunda in alta parte. Atunci singurul care, fiind fara pacat, ar fi avut dreptul sa exercite judecata ii declara femeii: „Nici Eu nu te condamn". El adauga: „Du-te si sa nu mai pacatuiesti" (v. 11). Multe persoane se straduiesc ca prin propria lor purtare sa fie vrednice de iertarea lui Dumnezeu, in timp ce Domnul incepe prin a ierta si numai dupa aceea porunceste „sa nu mai pacatuiesti" (comp. cu cap. 5.14, cu Psalmul 130.4 si cu 1 Ioan 3.9).

Ioan 8:21-36

Iudeii li declarasera Domnului ca marturia Lui nu era adevarata (v. 13). La ce bun Il intreaba acum cine este? (v. 25). El nu poate sa le dea alt raspuns decat: „Intocmai ceea ce va si spun" (unele ms. ad. „de la inceput"). Cuvintele Lui sunt expresia perfecta a ceea ce este El (Psalmul 17.3). Este suficient sa ne gandim, prin contrast, la diferenta care este intre ceea ce noi spunem si aratam altora

si ceea ce suntem in realitate. Tot ceea ce Isus spunea si facea era in perfecta armonie cu gandul Tatalui Sau. „Eu fac intotdeauna cele placute Lui“ (v. 29), poate afirma El! Ce Model inegalabil si pe care totusi noi trebuie sa cautam sa-L imitam! Celor care cred in El, Isus le vesteste o eliberare deplina. Iudeii care sunt acolo protesteaza: „N-am fost robi nimanui niciodata“ (v. 33), uitand printr-un ciudat lapsus, sau mai curand din mandrie, de istoria lor in Egipt, de Babilon ... si de prezenta stapanire romana. Asa este omul: nu este dispus sa admita ca este robit de pacat si-si inchipuie ca este liber sa faca ce vrea (2 Petru 2.19). Sa recunoastem, dragi prieteni, starea cumplita in care am fost gasiti, dar sa retinem si adevarata libertate in care Fiul ne-a asezat, in calitate de copii ai lui Dumnezeu!

Ioan 8:37-59

In capitolul 5.45, Domnul le aratase iudeilor inconsecventa lor: in timp ce faceau apel la Moise, insesi scrierile acestuia ii acuzau. Aici ei isi reclama calitatea de fii ai lui Avraam, in timp ce lucrarile lor erau cele ale diavolului, care este mincinos si ucigas de la inceput. Auzim uneori spunandu-se: asa tata, asa fiu (comp. cu Ezechiel 16.44), si Domnul confirma ca dupa faptele noastre se poate vedea ai cui copii suntem (comp. cu 1 Ioan 3.7-10). Pe pamant exista doar doua mari familii: cea a lui Dumnezeu si cea a diavolului. Fiecare trebuie sa stie careia dintre acestea ii apartine. Faptul de a fi copii din parinti crestini nu confera mai multe drepturi inaintea lui Dumnezeu decat le dadea acestor iudei orgoliosi titlul lor de descendentii ai lui Avraam; dimpotriva, atrage o responsabilitate mai mare. „Ai demon“, repeta acesti mizerabili (v. 48 si 52; comp. cu cap. 7.20 si 10.20). Din nou admiram rabdarea Domnului Isus: in fata acestor insulte, El lasa Tatalui grija razbunarii gloriei Sale. Si prin aceasta, El este maretul nostru Model. Singura noastra preocupare trebuie sa fie aceea de a-L cunoaste pe Dumnezeu si de a pazi Cuvantul Sau (v. 55). „Eu sunt“ declara Isus in versetul 58. Nu numai „eram inainte de Avraam“, ci „Eu sunt vesnic“ (comp. cu Exod 3.14)!

Ioan 9:1-16

Evangelhia lui Ioan este cea a intalnirilor personale cu Domnul: Nicodim, samariteanca, paralyticul de la Betesda, ... barbati si femei cu diferite pozitii sociale au de-a face cu Isus in mod individual. A avut fiecare dintre noi o astfel de intrevvedere particulara cu Isus? Acest orb din nastere ilustreaza starea noastra naturala. Pacatul ne-a facut incapabili sa vedem lumina lui Dumnezeu. Vederea noastra morala si spirituala este intunecata inca de la nastere. Dumnezeu trebuie sa ne deschida ochii asupra starii noastre, asupra cerintelor sfinteniei Sale, asupra lumii ... Nu ca urmare a vreunui pacat deosebit de grav i-a pedepsit Dumnezeu pe acest om si pe parintii lui, ci aceasta infirmitate va fi un prilej pentru Isus sa faca sa straluceasca harul Sau. Tina pe care o face este o imagine a umanitatii Sale prezentate omului. Pentru a putea vedea insa, tina trebuie sa fie spalata: Cuvantul (apa) i-L reveleaza pe Hristos ca fiind Trimisul lui Dumnezeu (Siloam inseamna Trimis). Orbul s-a dus crezand si s-a intors vazand (v. 7). Este apoi vorba de marturia sa. Vecinii, cei care-l cunosc, se mira: Este oare cu putinta sa fie el? O intoarcere la Dumnezeu nu poate trece neobservata. A noastra ne-a produs ea in viata o schimbare vazuta de toti?

Ioan 9:17-34

Orbul vindecat constituie pentru farisei un martor suparator al puterii lui Isus. Ei cauta deci sa smulga intai de la el sau de la parintii lui un cuvânt care sa le permita sa conteste aceasta minune; iar când le este imposibil sa o mai nege, încearca sa-L denigreze pe Cel care a infaptuit-o si sa arunce dispret asupra Lui (cap. 8.49). „Noi stim ca Omul acesta este pacatos“ (v. 24), afirma ei, desi, cu puțin înainte, Domnul le pusese intrebarea: „Cine dintre voi Ma dovedeste de pacat?“ (cap. 8.46). Este o mare diferenta între orbul vindecat si parintii lui. Acestia tineau mai puțin la adevar decat la pozitia lor religioasa. A-L recunoaste pe Isus ca fiind Hristosul si a avea parte de aceeasi respingere ca si El este mai mult decat pot ei suporta. Se tem de rusine si de dispret – si cat de multi le seamana astazi! Fiul lor, din contra, nu se jeneaza de parerile semenilor. De aceea, fariseii nu ajung sa-i clatine umila lui incredere in Cel care l-a vindecat. El trecuse din intuneric la lumina; aceasta nu era pentru el o teorie sau o doctrina; era un fapt, o certitudine. „Eu una stiu – spune el simplu – ca, fiind orb, acum vad“ (v. 25). Putem spune si noi impreuna cu el aceste cuvinte?

Ioan 9:35-10:6

Spre binele lui este dat afara de farisei orbul vindecat, pentru ca acolo Il intalneste pe Acela care fusese respins inaintea lui si care de asemenea a fost scos din templu, la sfarsitul capitolului precedent. Acum acest om va putea face un mare pas inaintand in adevar si cunoscand nu numai puterea lui Isus, ci si Persoana Sa: Acela pe care Il distinsese ca profet (v. 17) este „Fiul lui Dumnezeu“ (v. 35-37). Multi se multumesc sa se stie salvati, inasa raman ignoranti cu privire la Salvatorul – aceasta poate pentru ca sunt inca retinuti in sisteme religioase, neavand facuta experienta prezentei Domnului acolo unde El a promis-o (Matei 18.20). Pretinzand ca vad bine, acesti farisei se lasa orbiti de ura si de orgoliul lor religios. In capitolul 8, ei respinsesera Cuvantul Domnului; in capitolul 9, ei nu vor lucrarea Lui. Dar El nu are nimic de-a face cu ei. Isi cheama oile pe nume, le scoate afara si merge inaintea lor. Totusi, n-ar putea oare oile sa se insele, urmand un strain care sa le duca in ratacire? Nicidecum! Ele au un mijloc sigur de recunoastere a Aceluia caruia li apartin: glasul Sau bine cunoscut. Este el familiar fiecaruia dintre cititorii nostri?

Ioan 10:7-21

In aceasta evanghelie nu intalnim parabole. Acela care este „Cuvantul“ Se adreseaza oamenilor printr-un limbaj direct. In schimb, ce pretioase imagini si comparatii foloseste Domnul pentru a ni Se descoperi! Vedeti pasajele in care El afirma: „Eu sunt ...“ (6.35,48,51; 8.12; 10.7,9,11,14; 11.25; 14.6; 15.1,5). „Eu sunt usa oilor“, spune El in versetul 7 si in versetul 9. Pentru a fi mantuiti, este necesar sa intram „prin El“ (comp. cu Efeseni 2.18). Dar noi avem nevoie sa fim si condusi. Lasati de capul nostru, suntem precum oaia, animal lipsit de inteligenta, care se ratacesta atunci când nu este condusa (cititi Isaia 53.6). In contrast cu oamenii platiti, cu hotii si cu talharii, abili in a pustii sufletele, Isus Se prezinta asadar ca Pastorul cel bun (v. 11 si 14). Si, in acest sens, aduce doua dovezi. Cea dintai este darul de bunavoie al vietii Sale pentru a-Si rascumpara oile, marturie suprema a dragostei Sale pentru ele si totodata – sa nu uitam – motiv al dragostei Tatalui pentru El (v. 17). Cea de-a doua dovada este cunoasterea pe care El o are fata de oile Sale si, reciproc, pe care ele o au fata de Pastorul lor (v. 14). O legatura atat de stransa confirma drepturile pe care le are asupra turmei si asupra inimii fiecaruia dintre noi.

Ioan 10:22-42

Plini de rea-credinta, iudeii Il iau din nou la intrebari pe Domnul: „Daca Tu esti Hristosul, spune-ne deschis!“ (v. 24). Iar El nu numai ca le-o spusese (de exemplu, cap. 8.58), ci le-o si aratase (v. 25,32,37,38). De acum incolo, activitatea Sa va fi rezervata turmei Sale. Oile li apartin de drept, in primul rand pentru ca Tatal I le-a dat Lui in mod expres (v. 29), apoi pentru ca El le-a rascumparat. Si pretioasele versete 27 si 28 ne spun pe de o parte ce face El pentru oile Lui, anume ca le da viata vesnica, le conduce si le tine la adpost in mana Lui, si, pe de alta parte, ce le caracterizeaza, faptul ca asculta de glasul Lui si ca Il urmeaza. Nu este acesta raspunsul potrivit la dragostea Lui minunata? Inca o data iudeii cauta sa-L ucida cu pietre (cap. 8.59), acuzandu-L acum de blasfemie. „Om fiind, Te faci pe Tine Insuti Dumnezeu“ (v. 33), pretind ei. Aceasta era, intr-adevar, ambitia celui dintai Adam si este, de atunci, a tuturor urmasilor lui: de a fi egali cu Dumnezeu. Dar Isus a urmat tocmai calea inversa: „Fiind in chip de Dumnezeu ...“, „la infatisare fiind gasit ca un om, S-a smerit“ (Filipeni 2.6-8) „Multi au crezut in El acolo“ – concluzioneaza totusi versetul 42 (ca si cap. 8.30) – devenind fericitele Sale oi.

Ioan 11:1-27

In nelinistea lor, cele doua surori din Betania l-au adresat Prietenului divin o rugaciune care ne poate servi drept model: „Doamne, iata, acela pe care-l iubesti este bolnav“ (v. 3). Numindu-L Domn, ele li recunosc autoritatea si nu-si permit sa-l dicteze, de exemplu: vino sa-l vindeci! Ele expun simplu cazul care le preocupa. De asemenea, ele cunosteau dragostea Lui si la aceasta fac apel. Totusi, aceasta afectiune nu-l impune lui Isus sa plece imediat in Iudeea, dupa cum nici intentiile criminale ale iudeilor nu-l impiedica sa mearga acolo cand a sosit momentul. El nu se lasa condus de sentimente, cum facem noi adesea, nici oprit de teama de oameni. Ascultarea de Tatal Sau este singura care-l dirijeaza pasii. Prin aceasta intarziere, gloria lui Dumnezeu va straluci si mai mult, pentru ca Lazar este deja de patru zile in mormant atunci cand Domnul Isus ajunge in Betania. Ne aflam uneori in fata unor persoane incercate de doliu. Si resimtim atunci totala insuficienta a compasiunii omenesti (asemenea celei a iudeilor din v. 19). Totul se schimba insa cand ne indreptam privirile spre Cel care este „Invierea si Viata“. Atunci intelegem plinatatea valorii lucrurilor vesnice.

Ioan 11:28-44

Marta intelege ca sora ei poate patrunde mai bine decat ea gandurile Domnului. O cheama. Maria insa nu poate decat sa spuna si ea: „Doamne, daca ai fi fost aici ...“ (v. 32; comp. cu v. 21). Ea nu stie sa priveasca decat in urma, ca multe persoane aflate in doliu. Isus, cu inima stransa, cere sa fie condus la mormant. Si Il vedem plangand. Oare nu stia El ce avea sa faca? Sigur ca stia, insa, in prezenta ravagiilor mortii si a tragicelor ei influente asupra spiritului oamenilor, Fiul sfant al lui Dumnezeu este coplezit de durere, de tulburare, de mahnire. Da, acolo este Invingatorul mortii, insa, pentru ca gloria lui Dumnezeu sa straluceasca inaintea multimii care avea sa fie martora, trebuie din nou constatat cum se cuvine stadiul de alterare al lui Lazar (v. 39) si, de asemeni, ca mai intai Domnul sa atribuie puterea Sa unei actiuni a harului Celui care L-a trimis (v. 41,42). Numai atunci

puternicul Sau strigat de porunca face sa iasa mortul din mormant, inca infasurat in fasiile sale de panza... Ce infiorare pentru intreaga asistenta! Cat despre noi, sa retinem promisiunea pe care Domnul i-o face Martei: „daca vei crede, vei vedea ...“ – poate nu exact ce speri, dar cu siguranta – „gloria lui Dumnezeu“ (v. 4 si 40).

Ioan 11:45-57

Dumnezeu a raspuns Fiului Sau nu numai inviindu-l pe Lazar, ci deopotriwa aducand la credinta in El pe multi martori aflati in fata acestei scene minunate (v. 42b; v. 45). Aceasta minune insa, cea mai mare dintre cele pe care le relateaza aceasta evanghelie si ultima inaintea propriei Sale invieri, este si cea care decide moartea Lui, pentru ca, incepand „din ziua aceea“ au loc sumbrele uneltiri care culmineaza cu crima (v. 53). Iudeii raspund astfel la intrebarea pe care Domnul le-o pusese in capitolul 10.32. Preotii par a se teme ca nu cumva poporul, urmandu-l pe Isus, sa atraga atentia romanilor si astfel, represaliile lor, cand, din contra, respingerea Domnului este cea care va fi, patruzeci de ani mai tarziu, cauza distrugerii locului lor de cult (Ierusalimul) si a natiunii lor de catre romani (v. 48). Dumnezeu permite ca profetia lui Caiafa sa depaseasca infinit gandurile acestui om sfidator si rau. Isus Isi va da viata pentru natiune (pentru ca Israel va fi restaurat mai tarziu), precum si pentru a-i aduna „intr-unul singur pe copiii lui Dumnezeu-cei risipiti“ (v. 52). Satan rapeste si imprastie (comp. cu cap. 10.12), in timp ce, prin lucrarea Sa, Isus aduna de aici, de jos, pe cei care fac parte din familia lui Dumnezeu.

Ioan 12:1-19

In acest tablou emotionant, zugravit de primele trei versete (1-3), sunt figurate diferite aspecte ale inchinarii: prezenta Domnului, comuniunea, marturia, slujirea sfanta, lauda. Nu este vorba de o sarbatoare in cinstea lui Lazar: Isus este centrul acestei adunari: Lui „l-au pregatit deci o cina“. Si singurul titlu dat lui Lazar pentru a fi la masa cu El era acela de mortul care a primit o viata noua (cum este cazul tuturor celor rascumparati). Acest om nu spune nimic, nu face nimic, ci pur si simplu este aici viu, prezenta lui fiind indeajuns pentru a le aminti tuturor ceea ce a facut Domnul pentru el. Marta slujeste si activitatea ei este aici in totul cum se cuvine (spre deosebire de Luca 10.40). De asemenea, Maria raspandeste parfumul care este „de mare pret“ si pentru inima Mantuitorului si care umple casa, imagine a adorarii exprimate in comun de rascumparatii recunoscatori. Cel necredincios nu are decat dispret pentru o asemenea inchinare si, in fond, aceasta se intampla pentru ca el onoreaza un alt dumnezeu: banul (v. 6). In versetul 10 il vedem pe Lazar asociat cu Domnul Isus ca tinta a urii oamenilor. Apoi asistam la intrarea solemnă a Imparatului lui Israel in cetatea Sa, Ierusalim, precedata de reputatia atat de trecatoare pe care o daduse marea Sa minune.

Ioan 12:20-36

In vechile morminte egiptene s-a gasit grau vechi, de mii de ani, capabil inca sa germineze. Dar, desi s-a scurs mult timp si desi a fost conservat in vase foarte pretioase, acest grau nu s-a putut inmultii acolo. Ca sa poata rasari spice incarcate de boabe asemanatoare cu samanta, trebuia ca aceasta sa fie pusa in pamant, sa fie sacrificata. Aceasta este imaginea pe care o foloseste Isus pentru a vorbi

despre moartea Lui. Dorinta de a-L vedea, exprimata de greci, l-a purtat gandurile spre consecintele minunate ale lucrarii Sale de la cruce: binecuvantarea natiunilor sub domnia universală a Fiului Omului; multe roade (v. 24b); judecarea lui Satan (v. 31); toti oamenii atrasi la El Insusi (v. 32). Prin fata sufletului Sau sfant trece insa si acest ceas incarcat de suferinta. El Se indreapta catre Dumnezeu, care-l raspunde din cer prin promisiunea invierea (v. 28). Pentru poporul iudeu sosise amurgul. Lumina avea sa dispara la orizont: Isus urma sa-i paraseasca (v. 35; Ieremia 13.16). Ziua de astazi, o zi de har, este si ea pe sfarsite. Se apropie clipa cand nu va mai fi posibil sa crezi (comp. cu v. 40). A fost pentru Isus un solemn „acum“ (v. 27,31). Pentru noi, acum este timpul sa credem in El.

Ioan 12:37-50

Odata cu capitolul 12 se incheie si o mare diviziune a acestei evanghelii, pentru ca, intr-adevar, incepand cu capitolul 13, Domnul Se va adresa numai ucenicilor Sai. Aici avem cele din urma cuvinte adresate poporului. De acum inainte, acesta va fi impietrit ca natiune, conform profetiei lui Isaia. Vedem cum se verifica versetul 11 din capitolul 1: „A venit la ai Sai (in Israel) si ai Sai nu L-au primit“. De asemenea este confirmat si versetul urmator; unii L-au primit si, pentru acest motiv, au primit dreptul de a fi copii ai lui Dumnezeu (cap. 1.12). „Chiar dintre mai-mari, multi au crezut in El“, fara totusi a avea indrazneala sa-si marturiseasca credinta. Si motivul ne este dat: „au iubit mai mult gloria oamenilor decat gloria lui Dumnezeu“ (v. 43). Noi, carora ne lipseste un asemenea curaj de a ne marturisi credinta, sa ne intrebam daca uneori nu se intampla aceasta din acelasi motiv. Pentru ultima data, Isus afirma public si solemn caracterul divin al slujbei Sale. El este Trimisul lui Dumnezeu si in acelasi timp „intiparirea fiintei Tatalui“ (v. 44,49; Evrei 1.3). Niciunul din cuvintele Sale nu este altceva decat expresia absoluta a gandului divin. Sa medităm la acest exemplu minunat si, la randul nostru, sa invatam de la El deopotriva ce trebuie sa vorbim si cum sa vorbim (v. 49).

Ioan 13:1-20

Pentru inima Domnului, moartea Lui insemna mai intai „sa plece din lumea aceasta la Tatal“ (v. 1; comp. cu 16.28). Ii lasa insa pe aceia pe care-i iubea intr-o lume plina de coruptie si de violenta. Si, asa cum un calator mergand pe drum are picioarele pline de praf, credinciosii, desi avand „tot trupul spalāt“ (v. 10) prin sangele crucii (Apocalipsa 1.5), sunt, prin contactul lor necontenit cu raul, expusi intinarii in ganduri, in cuvinte si in fapte. Dar Domnul S-a ingrijit cu credinciosie si de aceasta, pentru ca vegheaza la sfintenia practica a alor Sai. Ca mare preot suveran, El le spala picioarele, altfel spus, ii curata facandu-i sa se judece continuu in lumina Cuvantului (apa) aplicat constiintelor lor (Efeseni 5.26; Evrei 10.22). Aceasta slujba a dragostei trebuie s-o exersam si noi unii pentru altii. In umilinta, punandu-ne la picioarele lor, avem sa le aratam fratilor nostri, prin Cuvant, in ce au gresit sau care sunt pericolele la care se expun (Galateni 6.1). Dragi prieteni, Domnul nu a spus: fericiti sunteti daca veti cunoaste aceste lucruri, ci, stiindu-le, „fericiti sunteti daca le veti face“ (v. 17).

Ioan 13:21-38

„Ucenicul pe care-l iubea Isus“ este numele pe care il ia Ioan in evanghelia sa. El cunostea dragostea Domnului pentru ai Sai (v. 1), dar se stia si pe sine ca obiect personal al acestei dragoste; a probat-o aproape de inima lui Isus – locul celor mai intime comunicari. Este insa un mister infiorator pe care Domnul il dezvaluie acum. Il denunta pe tradatorul Iuda, pe care El Insusi il cunostea inca de la inceput (cap. 6.64). Atunci Satan intra in acest om, care era pregatit sa-l primeasca si care pleaca in noapte ca sa-si infaptuiasca ingrozitoarea tradare. Domnul vorbeste din nou de crucea Sa, unde gloria Lui va straluci in umilinta (v. 31), dar si de invierea Sa, prin care Dumnezeu Il va glorifica pe Acela care L-a glorificat pe deplin (v. 32). Dar cum vor fi recunoscuti ucenicii Lui de acum inainte, cata vreme El nu va mai fi in mijlocul lor? Printr-un semn sigur: dragostea lor unii pentru altii (v. 35). Este oare aceasta cu adevarat ceea ce ne caracterizeaza si pe noi? Iata un test si pentru inimile noastre! Spre deosebire de Ioan, care era preocupat de afectiunile lui Isus pentru el, Petru pune in valoare propriul lui devotament, ... fara a lua seama la avertismentul Domnului!

Ioan 14:1-14

In capitolul 13 L-am vazut pe Domnul cum ii pregatea pe ai Sai ca sa aiba inca de aici, de pe pamant, „parte“cu El (v. 8). El pleaca acum sa le pregateasca locul in Casa Tatalui Sau; pentru aceasta, trebuie sa mearga inaintea lor, cam in felul in care un stapan al casei primeste dispozitiile Sale de a sosi la El inaintea invitatilor. Biblia ne da putine detalii cu privire la cer. Ceea ce face insa fericita sederea acolo este prezenta Domnului. Si El Insusi cere, pentru propria Sa bucurie, prezenta alor Sai cu El. Isus este singura Cale pentru a merge la Tatal. El este Adevarul, este Viata. El n-a incetat nicio clipa sa-L descopere pe Tatal in cuvinte si in lucrari, de aceea, cata durere li provoaca ignoranta ucenicilor Sai! N-ar putea El insa sa ne spuna si noua uneori: De atata timp tu auzi vorbindu-se despre Mine, citesti Cuvantul Meu, cum de nu Ma cunosti mai bine? „Orice veti cere in Numele Meu, aceea voi face“ (v. 13), promite Domnul. „In Numele Meu“ nu este o simpla formula, ci implica faptul ca El poate fi de acord cu cererile noastre. Rugaciunea noastra devine atunci cea a lui Isus, careia i se va raspunde negresit. Nu numai pentru ca ne iubeste, ci in primul rand pentru ca este in joc gloria Tatalui! Ar putea avea El vreun motiv mai inalt?

Ioan 14:15-31

Isus este pe punctul de a-i parasi pe ucenicii Sai dragi, dar El nu-i va lasa orfani. Le va trimite o Persoana divina pentru a-i mangaia, pentru a-i sprijini, pentru a le veni in ajutor (v. 16; vezi nota: Mangaietor, adica Ajutor, Sustinator). Este Duhul Sfânt care va fi nu numai cu cei credinciosi, ci si in ei, pentru a-i invata (v. 26). Domnul Il numeste „un alt Mangaietor“, pentru ca El Insusi ramane Mangaietorul ceresc, Mijlocitorul inaintea Tatalui (1 Ioan 2.1; vezi nota: Mijlocitor, adica Aparator, Mangaietor). Isus le face alor Sai alte trei promisiuni: viata noua, izvorata din a Lui (v. 19); un loc special in dragostea Fiului – si a Tatalui – pentru oricine isi arata afectiunea pazind poruncile Lui (v. 21,23); si pacea, propria Sa pace (v. 27). Cat de adevarat este ca El nu ne da „cum da lumea“! Lumea ofera putin si ia mult; ea distrage constiinta si o ameteste asemenea unui calmant care ne amageste pentru o clipa nelinistile si agitatiile sufletului; aceasta nu este insa decat o pace iluzorie. Ceea ce da Isus satisface in intregime inima si are caracter vesnic. De asemenea, Domnul ii face pe

ucenicii Sai sa inteleaga ca adevarata dragoste pentru El nu trebuie sa caute sa-L retina cu egoism aici, jos, ci sa se bucure de fericirea Lui (v. 28).

Ioan 15:1-15

Israel era o vita neroditoare, in ciuda tuturor ingrijirilor divinului Viticultor (Psalmul 80.8,9; Isaia 5.2). Prin contrast, Isus Se prezinta ca adevarata Vita, purtand rod prin intermediul ucenicilor. Insa, dupa cum intr-un butuc de vita mladitele nu sunt nici pe departe toate incarcate la fel, tot asa ii imparte Domnul, dupa roade, pe aceia care spun ca-L cunosc: „nu aduc rod, ... aduc rod, ... aduc mai mult rod“ (v. 2) si „aduc mult rod“ (v. 5). Pentru a face parte dintre cei care aduc mult rod, doua conditii sunt necesare: sa ramanem noi in El, asa cum ramura ramane legata de trunchiul care o hraneste, si El in noi, asa cum insasi ramura se lasa strabatuta si patrunchi de seva care este viata ei. Pe de alta parte, sa nu uitam nicicand ca, daca Tatal ne „curata“ indepartand din noi uneori in mod dureros ce ne intineaza, El o face ca sa aducem mai mult rod (v. 2). Si cate alte consecinte fericite decurg dintr-o astfel de comuniune! Printre acestea este cunoasterea voii lui Dumnezeu si, ca urmare, implinirea rugaciunilor noastre, pentru ca noi nu vrem nimic altceva decat ceea ce El Insusi doreste (v. 7); bucuria (v. 11), precum si aprobarea de nepretuit a Celui care binevoieste sa ne numeasca prietenii Sai (v. 14).

Ioan 15:16-27

Daca rugaciunile noastre au ca scop rodirea pentru Dumnezeu, atunci ele vor fi intotdeauna implinite (v. 16). Dar in ce consta acest rod? In esenta, in dragostea unii pentru altii a celor rascumparati si in multiplele manifestari ale acestei dragoste! „Va poruncesc aceste lucruri ...“ (v. 17), adauga Domnul, ca pentru a sugera toate lucrarile care decurg din dragoste. Este pentru a treia oara cand formuleaza aceasta „porunca noua“, accentuand importanta ei deosebita (v. 17; vezi v. 12 si cap. 13.34). Cand afectiunea lipseste intre membrii unei familii, nu este acesta un lucru trist si anormal? Cu atat mai mult cand este in cauza familia lui Dumnezeu! Dimpotriva, ura lumii fata de credinciosi (a caror comportare condamna lumea) este in totul normala si trebuie sa ne asteptam la ea – mai putin cand lumea gaseste ceva de-al ei de iubit in noi, insa acesta este un semn deosebit de rau. „Nu este rob mai mare decat stapanul sau“ (v. 20), repeta aici Domnul. In capitolul 13.16 spusese aceasta cu privire la slujire; aici Se refera la suferinta. Astfel, numele lui Isus invocat asupra noastra este pe de o parte un motiv pentru lume sa ne urasca (v. 21) si, pe de alta parte, pentru Tatal sa raspunda la rugaciunile noastre (v. 16b).

Ioan 16:1-18

Daca n-ar fi fost Domnul Cel care sa afirme aceasta, atunci ne-ar fi fost greu sa consideram plecarea Lui ca fiind „de folos“ pentru ucenici. Tot astfel, sunt multe imprejurari pe care nu le intelegem si care, pe moment, ne intristeaza, desi sunt spre folosul nostru (v. 6,7). Duhul Sfant trimis din cer de Isus avea sa-i calauzeasca pe credinciosi „in tot adevarul“ (v. 13). Am remarcat ca Domnul confirma, in capitolele 14–16, care este inspiratia tuturor partilor Noului Testament: a Evangheliilor: „Duhul Sfant ... va va aminti toate cate v-am spus“ (cap. 14.26); a Faptelor Apostolilor: „El va marturisi

despre Mine“ (cap. 15.26b,27); a Epistolelor: „Acela va va invata toate“ (cap. 14.26); de asemenea, a Apocalipsei: „Duhul adevarului va va face cunoscut cele viitoare“ (v. 13). Prezenta Duhului Sfânt aici, pe pamant, are insa si consecinte grave, pentru lume, dovedind-o vinovata de respingerea lui Hristos (v. 8-11). Prin intrebarile lor (v. 17,18), ucenicii arata cat sunt de incapabili in acest moment sa „poarte“ invataturile Stapanului lor (v. 12). Astazi, Duhul este Cel care-L glorifica pe Isus in noi, anuntandu-ne ca este al Lui. In ce ne priveste, sa-L glorificam primind si pazind aceasta descoperire!

Ioan 16:19-33

Ucenicii urmeaza sa cunoasca durerea despartirii. Isus insa mai intai ii mangaie, vorbindu-le de bucuria care ii asteapta atunci cand Il vor revedea dupa invierea Sa (cap. 20.20). Cate motive are cel credincios pentru a se bucura: speranta intoarcerii Domnului (comp. cu v. 22); ascultarea de poruncile Lui (cap. 15.10,11 – am experimentat noi bucuria care rezulta din aceasta?); dependenta si raspunsul la rugaciunile noastre (cap. 16.24); descoperirile Domnului din Cuvantul Sau (cap. 17.13); comuniunea cu Tatal si cu Fiul (1 Ioan 1.3,4)! Acestea sunt surse inepuizabile ale unei „bucurii depline“. De ce oare prefera Isus sa nu le spuna alor Sai ca Se va ruga Tatalui pentru ei (v. 26), cand aceasta va fi exact tema capitolului urmator? Pentru ca, departe de a revendica afectiunea ucenicilor numai pentru El, maretul Sau gand este sa-i puna in relatie directa cu Tatal. Domnul nu le promite alor Sai o viata fara incercari, nici pacea in jurul lor, ci inuntrul lor. Prin urmare, El concluzioneaza: „Indrazniti“. Lumea, dusmanul nostru comun, este puternica, dar „Eu am biruit-o“. Si, prin credinta in victoria Lui, o vom invinge si noi (1 Ioan 5.4)!

Ioan 17:1-13

Dupa ce le-a transmis ucenicilor dragi cele din urma recomandari ale Sale si cuvintele Lui de ramas-bun, Isus Se intoarce inspre Tatal Sau. El, care n-a solicitat niciodata nimic pentru Sine Insus, cere acum gloria. Pentru ca gloria lui Dumnezeu, a acestui „Tata drept“ (v. 25), va fi onorata, glorificandu-L pe Fiul ascultator! Ca un mesager credincios, Isus da socoteala de misiunea pe care a implinit-o aici, pe pamant (v. 4). Una dintre directiile acestei lucrari a fost sa le vorbeasca alor Sai despre Tatal (v. 6 si v. 26). Acum li vorbeste Tatalui despre ai Sai, pentru a-i incredinta Lui, de vreme ce El ii va parasii. Si argumentele Sale sunt infinit de miscatoare: „Au pazit Cuvantul Tau (altfel spus: au aratat dragoste pentru Mine – cap. 14.9), ... au crezut ca Tu M-ai trimis“, spune El, desi stim cat de firava era credinta sarmanilor ucenici (v. 6-8; comp. cu cap. 14.9). De altfel, ei „sunt ai Tai...“ (v. 9), continua Domnul – cum sa-i parasesti? „Eu sunt glorificat in ei“ (v. 10), adauga El, facand apel la interesul Tatalui ca Fiul sa fie glorificat. De asemenea, subliniaza situatia dificila a rascumparatilor Sai aflati intr-o lume atat de periculoasa si de provocatoare pentru credinta, lume pe care El o cunoaste prea bine. In calitate de Mijlocitor desavarsit, Isus pledeaza pentru cauza ucenicilor Sai ... si astazi pentru a noastra.

Ioan 17:14-26

Nu numai ca cei credinciosi nu sunt luati din lume (v. 15), ci chiar sunt trimisi expres acolo de Domnul (v. 18), pentru a implini lucrarea pe care le-a incredintat-o sa o faca (comp. cu v. 4). Totusi,

ei nu sunt din lume, cum nici Isus nu era din ea. Pozitia lor este cea de straini chemati sa slujeasca suveranului lor intr-o tara vrajmasa. Acest capitol unic prin mesajul sau ne arata ca, departe de a fi uitati pe pamant, cei credinciosi sunt adusi inaintea tronului harului de un „mare preot insemnat“ (comp. cu Evrei 4.14-16). Sa ascultam ce li cere Tatalui pentru ei: „Sa-i pazesti de [cel] rau“, ei fiind expusi intr-o lume plina de rau (v. 15). „Sfinteste-i in adevarul Tau“ (v. 17): este partea celor care asculta de Cuvant. „Toti sa fie una ...“ (v. 21): este dorinta inimii Lui si cat de mult ne umileste ea cand ne gandim la diviziunile dintre crestini! „Sa fie si ei cu Mine unde sunt Eu ...“ (v. 24). Cei care nu sunt din lume nu vor ramane in lume. Partea lor vesnica este cu Isus, pentru a vedea gloria Lui. „Vreau ...“, spune Domnul Isus, deoarece prezenta alor Sai in cer impreuna cu El, marturie a plinatatii rezultatelor lucrarii Sale, face parte din gloria Sa si din cea a Tatalui.

Ioan 18:1-11

Dupa „gloria pe care Mi-ai dat-o Tu“ (cap. 17.22) urmeaza „paharul pe care Mi l-a dat Tatal sa-l beau“ (v. 11). Intr-o dependenta totala, Isus le primeste si pe una si pe alta din mana Tatalui. Potrivit cu caracterul acestei evanghelii inasa, aici nu avem prezentata nelinistea luptei (Luca 22.44). In gandul Fiului ascultator, lucrarea este deja incheiata (cap. 17.4). Josnicul Iuda stie unde sa conduca gloata inarmata care trebuie sa-L prinda pe Domnul. Pentru ca este locul celor mai intime si mai pretioase intalniri, la care luase parte si el! Cel numit cu dispret „Isus din Nazaret“, nu era altcineva decat Fiul lui Dumnezeu. In deplina cunostinta de ce avea sa I se intample, El iese inaintea acestei gloate amenintatoare, dand o proba a puterii Sale suverane care-I va permite sa fie recunoscut dupa Scripturi (Psalmul 27.2): un singur cuvant ii arunca la pamant pe vrajmasii Sai. Dar care este gandul inimii Lui in aceste clipe atat de cumplite pentru El? Din nou si intotdeauna ucenicii Lui dragi! „Lasati-i pe acestia sa se duca“ (v. 8), le porunceste El celor care venisera sa-L prinda. Pana in cea din urma clipa, Pastorul cel bun va veghea asupra oilor Sale. Acum a sosit ceasul in care Isi va da viata pentru ele (cap. 10.11).

Ioan 18:12-27

„Stand acolo“ si „incalzindu-se“ cu cei care-L luasera si-L legasera pe Invatatorul sau, Petru practic deja Il tagaduse. Alegandu-ne de bunavoie tovarasia celor din lumea care L-a rastignit pe Isus si impartasind relaxarile ei, ne expunem, intr-un fel sau altul, la a-L dezonora pe Domnul. Pentru ca nu putem conta pe faptul ca vom fi paziti (ca raspuns la rugaciunea Lui din cap. 17.15-17), daca nu realizam separarea de care ne vorbeste El in aceleasi versete! Prin infidelitatea lui, Petru scapa pe moment de rusine si de persecutie – ca si cum ar fi fost „mai mare decat Stapanul sau“ (cap. 15.20), care intampina fara rezerve ura si dispretul oamenilor. La interogatoriul ipocrit al marelui preot, Isus nu are nimic de raspuns. El Isi daduse marturia in mod public. Judecatorilor Lui le revenea acum sa-L dovedeasca vinovat, ... daca ar fi putut! Aceasta evanghelie subliniaza mai mult decat celelalte trei demnitatea si autoritatea Fiului lui Dumnezeu. In ciuda umilintelor pe care trebuie sa le cunoasca si a modului in care este tratat, El domina intr-un mod absolut aceste scene, ca Cel care „S-a dat pe Sine Insusi“ lui Dumnezeu, ca ardere-de-tot desavarsita (Efeseni 5.2).

Ioan 18:28-40

Conducandu-L pe Isus la guvernatorul roman, iudeii au grija sa nu fie intinati, ... desi isi incarcasera constiinta cu cea mai inspaimantatoare crima comisa vreodata. Apostolul Pavel ii da ca exemplu lui Timotei „buna marturisire“ a lui Isus Hristos inaintea lui Pontiu Pilat (1 Timotei 6.13). Indiferent de cat Il va costa, Domnul afirma regalitatea Sa, precizand in totul ca imparatia Lui nu este din aceasta lume. Versetul 36 ar trebui sa-i lumineze pe toti aceia care se straduiesc astazi sa instaureze pe pamant Imparatia lui Dumnezeu. Imbunatatirea treptata a lumii pentru a permite Domnului sa vina sa domneasca peste ea nu este decat o himera. Daca El n-a produs aceasta imbunatatire, nu inseamna necredinta sa pretinzi ca refaci aceeasi experienta pentru rezultate mai bune decat ale Lui? „Ce este adevarul?“, intreaba Pilat. El insa nu asteapta raspuns. Se aseamana cu atat de multe persoane pe care aceasta chestiune nu le intereseaza ... pentru ca se tem in adancul inimii ca nu cumva sa trebuiasca sa-si potriveasca viata cu raspunsul pe care l-ar primi. Adevarul era in fata lui Pilat in persoana lui Isus (cap. 14.6). Zadarnic incerca el sa scape de responsabilitate, propunand sa gratieze de Pasti un intemnitat! Intr-un singur glas, iudeii cer in locul Lui eliberarea talharului Baraba.

Ioan 19:1-16

In bataie de joc, soldatii Il imbraca pe Isus cu o haina de purpura si li pun o coroana de spini. Si, fiind astfel, Pilat accepta sa-L prezinte multimii, spunand: „Iata Omul!“ „Rastigneste! Rastigneste-L!“, raspund conducatorii cu turbare. Si invoca un nou motiv: a hulit; „S-a facut pe Sine Insusi Fiu al lui Dumnezeu“. Aceasta il pune si mai mult in incurcatura pe guvernator. Acesta dinaintea lui ar putea fi nu numai un imparat, ci chiar un Dumnezeu (v. 7,8). Pentru a se linisti, isi invoca puterea; Isus insa il readuce la adevarata sa pozitie. Acest magistrat pagan afla, cu siguranta pentru prima data, prin ce autoritate este el investit: nu a Cezarului, cum credea el, ci „de sus“ (v. 11; Romani 13.1). Simtind ca nu are nicio putere asupra acestui Acuzat extraordinar si ca este total depasit de cazul Sau, vrea sa-L elibereze. Iudeii insa nu-l asculta cu privire la aceasta si fac apel la un ultim argument: „Daca Il eliberezi pe Acesta, nu esti prieten cu Cezarul“. In pofida avertismentului pe care-l primise (v. 11), nu lui Dumnezeu, ci oamenilor va incerca guvernatorul sa le faca pe plac si sa le dea ascultare. Din teama, deopotri de revolta iudeilor si de acuzatia suveranului sau, cu buna stiinta, Il sacrifica pe Cel Nevinovat.

Ioan 19:17-30

Acela care, cu doar cateva zile inainte, intrase in Ierusalim cu toata maiestatea unui imparat, iese acum „purtandu-Si crucea“. Acelasi contrast apare si din inscriptia pe care Pilat o asaza pe cruce: „Imparatul iudeilor“ este „Isus din Nazaret“. Este rastignit intre „alti doi“, pusi dupa rang de raufacatori. Totusi, aceasta evanghelie nu ne spune nimic despre ocarile suportate din partea oamenilor (Matei 27.39), nici de ceasurile cand a fost parasit. Totul aici este numai pace, dragoste si ascultare de Dumnezeu. Versetul 25 mentioneaza prezenta si numele catorva femei. Si Isus o incredinteaza pe mama Sa ucenicului care cunostea cel mai bine afectiunile Sale. Remarcam ca, in cele mai mici detalii, totul trebuie sa se desfasoare conform Scripturii: impartirea hainelor (v. 24), otetul dat Mantuitorului (v. 28; vezi si v. 36,37). Apoi El Insusi implineste ultimul act al ascultarii Sale de bunavoie: Isi da duhul (cap. 10.18). Iar daca cineva mai crede ca trebuie sa faca inca ceva pentru a-si asigura mantuirea, sa asculte cele din urma cuvinte ale Mantuitorului rostite in timp ce murea:

„S-a implinit“ (grecește: un singur cuvânt, Tetelestai, cel pe care unii îl inscriu în josul facturilor achitate). Imensa noastră datorie față de Dumnezeu este achitată pentru totdeauna.

Ioan 19:31-42

Venind să le zdrobească picioarele crucificaților, ca să isprăvească cu ei, soldații constată că pentru Isus nu mai e nevoie; El este deja mort. În ce-l privește pe tâlharul pocăit, brutalitatea acestora face să se împlinească cuvântul Domnului: „Astăzi vei fi cu mine în paradis“ (Luca 23.43). Unul dintre soldați însă nu se teme să profaneze printr-o lovitură de lance trupul Domnului (Zaharia 12.10). La această ultimă insultă răspunde un minunat semn al harului: Sângele ispășirii și apa de curățire curg din coasta Sa străpunsă. Apoi are loc înmormântarea minunatului nostru Mântuitor. Dumnezeu a pregătit doi ucenici pentru a da trupului Fiului Sau onoarea vestită de Scripturi (Isaia 53.9). Iosif și Nicodim nu avuseseră până atunci curaj să ia poziție pentru El în mod deschis. În prezent însă, treziți de grozavia crimei neamului lor, înțeleg că, pastrand tăcerea, și-ar fi arătat solidaritatea cu ei. Dragi credincioși, să nu uităm niciodată că lumea în care trăim L-a răstignit pe Mântuitorul nostru. Tăcerea noastră sau complacerea cu ucigașii Sai sunt echivalente cu tagaduirea Lui. Din contra, este momentul să ne facem cunoscuți cu curaj ca fiind ucenicii Lui.

Ioan 20:1-18

Cea dintâi persoană care se grabeste spre mormânt în această glorioasă dimineață a Învierii este Maria din Magdala, femeia din care Domnul scosese șapte demoni (Marcu 16.9). Dar cineva i-o luase înainte, pentru că piatra este deja rostogolită. Ea le da de știre lui Petru și lui Ioan, iar aceștia, la rândul lor, aleargă la mormânt, găsesc acolo dovezile strălucite ale învierii și apoi „se întorc la ei [acasă]“. Cât despre Maria, ea nu poate pleca. Absorbită cu totul de gândul de a-L regăsi pe Mântuitorul ei preaiubit (v. 13), nici chiar prezenta ingerilor nu pare a o surprinde. Isus nu poate să lase o asemenea afecțiune fără răspuns. Și cât de mult sunt depășite așteptările Mariei! Un Mântuitor viu vine la ea, o cheamă pe nume și îi încredințează un mesaj de cea mai înaltă valoare. Pentru că «atasamentul personal față de Hristos este mijlocul de a avea o înțelegere reală» (J.N.D.)! Isus îi da Mariei misiunea de a le transmite „fratilor“ Sai că, departe de a fi un mijloc care să despartă, crucea Lui stă la baza unor legături cu totul noi. Fapt inestimabil, Tatal Sau a devenit Tatal nostru și Dumnezeuul Sau, Dumnezeuul nostru. Isus ne-a introdus pentru totdeauna în aceste relații fericite, spre bucuria inimii Lui, a Tatalui și a noastră (Psalmul 22.22; Evrei 2.11,12).

Ioan 20:19-31

Este seara unei minunate zile întâi a săptămânii. Potrivit promisiunii Sale, Mântuitorul înviat Se prezintă în mijlocul ucenicilor Sai adunați (cap. 14.19). Le arată în mainile și în coasta Sa „dovezi“ garantate că este făcută pacea lor cu Dumnezeu (Fapte 1.3). El suflă peste ei viața cea nouă (comp. cu Geneza 2.7 și cu 1 Corinteni 15.45) și îi trimite să vestească, aceluia care cred, iertarea de păcate (v. 23). În acea duminică, Toma lipsise de acolo. Iar când ceilalți ucenici îl anunță: „L-am văzut pe Domnul“ (v. 25), inima lui ramane rece și necredincioasă. Și câți copii ai lui Dumnezeu nu se privează cu ușurință de prețioasa strângere în jurul Domnului Isus, ... poate pentru că, în strafundul

inimii lor, nu cred cu adevarat in prezenta Lui! Toma reprezinta ramasita iudaica care, mai tarziu, vazandu-L, Il va recunoaste pe Domnul si Dumnezeu sau. „Ce sunt ranile acestea in mainile Tale?“, vor intreba ei (Zaharia 13.6). Partea binecuvantata a rascumparatilor din perioada actuala este insa de a crede fara sa fi vazut inca (1 Petru 1.8). Pentru acest scop au fost scrise aceste lucruri, nu numai pentru a fi citite, ci pentru a fi crezute! Credinta noastra, intemeiata pe Scripturi, trebuie sa si-L insuseasca pe Cel care da viata si care este Fiul lui Dumnezeu (v. 31).

Ioan 21:1-14

Numai sapte ucenici sunt prezenti la intalnirea pe care Isus le-o fixase in Galileea (Matei 26.32; 28.7). Si din nou pare sa fi uitat ce asteptau. Simon Petru, pe care Domnul il facuse totusi pescar de oameni, se intoarce la vechea lui indeletnicire. Ce sa fie de mirare ca, „in noaptea aceea, n-au prins nimic“? Cum ar putea fi rodnică munca facuta dupa propriile ganduri si departe de prezenta Domnului? El ii prevenise ca, despartiti de El, nu vor putea face nimic (cap. 15.5). Cand insa El este cu ei, totul se schimba. Partea dreapta a barcii nu are fata de partea stanga decat un singur (dar esential) avantaj, anume ca Isus le-o indicase. Are loc intalnirea cu Stapanul care pregatise totul mai dinainte pentru slujitorii Sai obositi. Desi n-avusese nevoie de pestele lor (v. 9), totusi El nu dispretuieste niciun rod al muncii lor (v. 10), ci ii numara cu exactitate (v. 11). Dragi prieteni, cat de des, ca si acesti ucenici, uitam de mareata si de apropiata noastra intalnire! De cate ori, de asemenea, in mijlocul circumstantelor noastre, in esecuri, ca si in succese, ar trebui sa-L putem distinge mai repede pe Cel care ne vorbeste si sa recunoastem: „Este Domnul“ (v. 7)!

Ioan 21:15-25

Ramasese pentru Domnul de implinit aici, jos, un ultim serviciu al dragostei cu privire la ucenicul Sau, Petru. In trei randuri, acesta isi tagaduieste Stapanul. De trei ori trebuie sa fie testat printr-o intrebare dureroasa: Ai pretins a avea mai multa iubire pentru Mine decat acestia, dar nu ei M-au tagaduit (Marcu 14.29); unde este aceasta dragostea fierbinte de care vorbeai? Eu n-am avut nicio dovada cu privire la ea...Doamne, Tu stii, Tu, care-mi citesti inima – este tot ce poate raspunde, in final, sarmanul ucenic. Isus il va pune oare deoparte? Dimpotriva, acum, cand si-a pierdut increderea in sine insusi, Petru este bun pentru lucrare! „Paste mieluseii Mei, ... oile Mele“ – ii spune Stapanul cu tandrete. Ocupandu-se de aceia pe care Isus ii iubeste, Petru va avea ocazia sa-si arate dragostea pentru Domnul sau. Evanghelia se incheie. Insa tot ce a facut, a exprimat sau a dovedit Persoana infinita care o umple este de un interes de nepretuit, iar Dumnezeu nu a uitat aceasta (v. 25). Cate carti inepuizabile, pe care le vom citi in vesnicie! Pentru timpul prezent insa, fiecare rascumparat sa retina, cu incantare si ca un apel personal, cele din urma cuvinte ale Mantuitorului sau: „Tu urmeaza-Ma!“